

Compañia Teatrală
"VOUĂ"
prezintă spectacolul
de muzică și poezie

ȚARA CĂȚEILOR

Creat de INOCENȚIU VONEA

Pun întrebări:
OVIDIU MIHĂILESCU DAN CARAMIHAI
ADRIAN FETECĂU

MOTTO: „În țara cățelilor nu e nimeni fericit, dar nici nefericit.
Singura fericire pe care o poți întâlni este indiferența...”
(Stig Dagerman)

In cei douăzeci de ani scurși de la „ceea ce s-a întâmplat în decembrie '89” n-am simțit niciodată mai acut ca acum nevoia unui spectacol de acest gen, nevoia unui „strigăt”, sperăm că nu în pustiu, nevoia de a exprima o disperare care-i cuprinde într-un ritm accelerat pe toți cei care nu visează doar la o mașină, o casă și patru - cinci aparate de uz casnic indispensabile.

Nu e vorba, așadar, de o frustrare materială, ci una morală, o frustrare uriașă apărută pe fondul lipsei de speranță. Marea „performanță” a celor care ne-au rostuit existența în acești douăzeci de ani este omorârea oricărei speranțe. Este o uriașă performanță, fără ghilimele de data aceasta, neatinsă nici de cei care ne-au ținut în teribilul lagăr al raiului comunist. Atunci toți visam că va veni momentul în care vom tăia gratiile cuștii în care ne zbăteam. și, după „marea evadare” din decembrie, am alergat bezmetici în toate părțile după iluzii deșarte, pentru a reveni într-o colivie aurită ale cărei gratii le simțim peste tot, dar nu le vedem!

Fostul disident sovietic Vladimir Bukovski, după ce a ajuns în așa-zisa „lume liberă”, a concluzionat: „În URSS aveam în fața noastră un zid gros de beton, dar, dacă voiai cu adevărat, puteai reuși să străpungi acel zid. Aici e vorba de un zid de vată care te învăluie de peste tot!” E clar, senzația asta de neputință nu e resimțită doar pe plaiurile mioritice!

Chiar și titlul spectacolului este inspirat dintr-un text al romancierului suedez Stig Dagerman. Celelalte cuvinte șoptite în această seară aparțin lui Matei Vișniec, Marin Sorescu, Bob Dylan, Adrian Dohotaru, Andreea Damian, Rudyard Kipling, Dănuț Ungureanu,

Carlo Alberto Salustri, Tudor Arghezi, John Lennon, Adrian Păunescu, Ovidiu Mihăilescu și Dan Caramihai.

Cu Ovidiu și cu Dan am „conspirat” în spectacolele Grupului VOUA înainte de '89, când încercam să batem de fiecare dată un cui în zidul de beton de care vorbea Bukovski. Ani de zile drumurile noastre artistice s-au despărțit, crezând că zidul s-a surpat. Dar, vai, ne-am înșelat! El a fost reconstruit cu migală și parșivenie în forme nedefinite de vată.

Și-atunci când am început din nou să avem greutatea de „respirație”, ne-am gândit să ne unim din nou forțele artistice și, ca pe vremuri, să punem din nou întrebări. Pentru că, așa cum spunea scriitorul englez Lawrence Durrell: „Într-o bună zi, oamenii vor înțelege că numai artistul e în stare să facă, într-adevăr, ca lucrurile să se întâmple. De aceea, societatea ar trebui să se bazeze pe artist!”

Florin Chilian, un artist implicat foarte mult în viața cetății, constată cu tristețe, în stilul său inconfundabil: „Prea multă prostie/ Doar ipocrizie/ Stați ascunși în turmă/ Trăiți la borcan/ Vieți de șobolan/ Vieți trăite-n van!” și pune, și el, fireasca întrebare: „Câtă lașitate/ Câtă nedreptate/ Cât pământ în gură/ Câte să-nghițiți/ Până vă treziți/ Cât vă mai mințiți?!”

Ca și Florin, care ne e bun prieten, încercăm să căpătăm răspunsuri de la dumneavoastră, cei care vreți mai mult decât un frigider plin. De la dumneavoastră care, suntem siguri, după spectacol, îl veți contrazice pe filozoful german, Friedrich Nietzsche, care afirma că: „Moralitatea este instinctul de turmă al individului!”

(Adrian Fetecău)

Popa

